

Dorina
în „Tartuffe“
la Teatrul
„Bulandra“

CRONICA ROLULUI SECUNDAR

În acest memorabil *Tartuffe*, spectacol exploziv, strălucitor, de un comic irezistibil și reală distincție a atitudinii polemice, în această frumoasă reprezentare de echipă, în care actori veniți din mai multe „școli“ și aparținând unor diferite „epoci“ realizează o radioasă unanimitate în exprimarea bucuriei de a juca și de a face să scapere, colectiv, idei și gaguri, în această montare-eveniment cu o rară densitate de talent pe centimetru pătrat, un „Oscar“ revine Luminiței Gheorghiu! Într-o reprezentare bogată în performanțe actricești, ea deține performanța de a-i antrena pe toți ceilalți. Dorina ci e „subreta subretelor“ din cinci sau șase secole de comedie, populară și cultă, pe practicabile sau pe ecrane, dinainte și de după Molière. Ea e Scaramouche și Arlecchino, e Scapin și slugă la mai mulți stăpini, e Figaro dar și Suzanne, e Gavroche și Fanfan la Tulipe, e Mariana pe zidurile Bastiliei, e Asterix luptând cu impostorii... Jocul ei are laconismul stilizat și ironic al benzilor desenate semnate de Brétecher și luxurianța gagurilor în lanț din „marele mut“. Într-un moment de enervare justificată de harababura din casa lui Orgon, ea compune melodia care, un secol mai târziu, îl va inspira pe Rouget de Lisle, ofițer în garnizoană la Strasbourg: „Marseleza“, firește! Ea este șefă de catedră la „școala îndrăgostiților“, ea îi pune la colț și veșnic îi dojenește (mina! gura!) pe corijenții în amor; ea, cu o dulce violență, îl plinge pe „bietul domn Tartuffe“, relatindu-i lui Orgon cum amicul plesnește de sănătate și infulecă cât zece; și, cu aceeași subțire șiretenie, raportează voios soțului nesimțit, starea bolilor și suferințelor Elmirei. Jocul ei dezinvolt, ce frizează impertinența față de legile clasicului și-canoanele stilistice, joc plin de farmec și de neprevăzut, seducător prin inteligență și haz, e controlat energic la toate nivelurile comportamentului psiho-fizic: modulațiile vocii (într-un registru larg, prevalează tonul de contralto), gestul — dansant, mișcarea — acrobatică, capacitatea de a intensifica în tonalități variate relația cu partenerii, de a vibra neconștient în scenă, tot timpul conectată la desfășurarea acțiunii.

Dorina Luminiței Gheorghiu reprezintă o creație autentică. Actrița lasă personajul să zburde nestingherit pe gazonul verde, scilicitor, al scenei de la Studio, dar, în același timp, cu tact și fermitate, îl strunește nemișos, nepermițându-i să părăsească cu-luarul *Rolului secundar*.

Mira IOSIF